U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci žalobce **KOYO SEIKO Co., Ltd.**, sídlem 5 – 8 Minamisenba 3-chome, Chuo-ku, 542 OSAKA, Japonsko, zast. Doc. JUDr. Ivo Telecem, Csc., advokátem sídlem Solniční 14, 602 00 Brno, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, sídlem A. Čermáka 2a, 160 68 Praha 6 – Bubeneč o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 19. 6. 2000 čj. O-114059-96,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci se vrací částka 1000 Kč za zaplacený soudní poplatek, který bude uhrazen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám právního zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze dne 10. 7. 2000 se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 19. 6. 2000 čj. O-114059-96, kterým byl zamítnut rozklad podaný proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 22. 9. 1999 a napadené rozhodnutí o zamítnutí námitek zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Prvostupňové rozhodnutí pak zamítlo námitky uplatněné podle § 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, proti zápisu zveřejněného slovního označení v grafickém provedení přihlášeného pod sp. zn. O-114059-96, do rejstříku ochranných známek s odůvodněním, že pro výraznou odlišnost celkového vzhledu zveřejněného označení od namítané slovní ochranné známky č. 150455 ve znění „KOVO“ v grafickém povedení, a to jak po stránce vizuální, fonetické, tak i významové, nelze srovnávaná označení pokládat za zaměnitelná, přičemž všeobecnou známost této namítané ochranné známky namítatel v zákonné tří měsíční lhůtě pro podání námitek nedoložil žádnými věcnými důkazy. Proti tomuto rozhodnutí podal přihlašovatel – žalobce rozklad, v němž namítal, že o námitkách proti zápisu zveřejněného označení do rejstříku ochranných známek podaných dne 27. 2.

1998 bylo již jednou rozhodnuto a to rozhodnutím o jejich zamítnutí dne 20. 1. 1999. Z odůvodnění rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví z 19. 6. 2000 vyplývá, že vychází z toho, že dne 20. 1. 1999 byl vyhotoven návrh rozhodnutí o námitkách proti zápisu zveřejněného označení do rejstříku ochranných známek, který však následně nebyl v důsledku ztráty spisu žádnému z účastníků odeslán. Rozhodnutí o námitkách tedy bylo vydáno až dne 22. 9. 1999 a ono rozhodnutí pak dosud nenabylo právní moci. Proto také vydal rozhodnutí, jímž věcně se

zabýval problematikou, a dospěl k závěru, že je nutno posoudit, zda je předmětné označení přihlášeno pro shodné nebo podobné výrobky jako namítaná ochranná známka č. 150455 a zda by tedy zápisem zveřejněného označení do rejstříku nedošlo do zásahu do zákonem chráněných práv namítatele. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001 bylo rozhodnuto o spojení ke společnému projednání a rozhodnutí věcí vedených pod sp. zn. 7 A 132/2000 (obsahově popsáno shora) a pod sp. zn. 7 A 133/2000 ke společnému projednání a rozhodnutí s tím, že věc bude dále vedena pod sp. zn. 7 A 132/2000.

K původní věci 7 A 133/2000 byla podána dne 10. 7. 2000 žaloba týmž žalobcem proti žalovanému Úřadu průmyslovému vlastnictví na přezkoumání rozhodnutí jeho předsedy ze dne 2. 6. 2000 čj. O-114059-96. Předmětným rozhodnutím bylo vyhověno rozkladu podaného firmou KOVO a. s. Praha proti rozhodnutí prvostupňového úřadu ze dne 22. 9. 1999 o zamítnutí námitek proti zápisu zveřejněného slovního označení v grafickém provedení přihlášeného pod sp. zn. O-114059-96, do rejstříku ochranných známek s tím, že ono prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena k dalšímu projednání. Prvostupňovým orgánem tak bylo vydáno dne 22. 9. 1999 rozhodnutí o zamítnutí námitek uplatněných podle § 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, proti zápisu zveřejněného slovního označení v grafickém provedení přihlášeného pod sp. zn. O-114059-96 do rejstříku ochranných známek s odůvodněním, že pro výraznou odlišnost celkového vzhledu zveřejněného označení od namítané slovní ochranné známky č. 150455 ve znění „KOVO“ v grafickém provedení a to jak po stránce vizuální, fonetické, tak i významové, nelze srovnávaná označení pokládat za zaměnitelná, přičemž všeobecnou známost této namítané ochranné známky namítatel v zákonné tří měsíční lhůtě pro podání námitek nedoložil žádnými věcnými důkazy. Prvostupňové rozhodnutí vrátilo věc oddělení sporných řízení k novému projednání, aby posoudil, zda je toto označení přihlášeno pro shodné nebo podobné výrobky jako namítaná ochranná známka č. 150455 „KOVO“ a zda by tedy zápisem zveřejněného označení do rejstříku nedošlo k zásahu do zákonem chráněných práv namítatele.

Žalobce podáním ze dne 17. 4. 2001 předložil rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 8. 3. 2001 čj. O-114059, jímž bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 14. 2. 2001. Tímto rozhodnutím totiž Úřad průmyslového vlastnictví jako opožděný zamítnul rozklad podaný dne 9. 10. 2000 přihlašovatelem – žalobcem proti rozhodnutí žalovaného úřadu ze dne 18. 8. 2000 o zamítnutí přihlášky slovní ochranné známky ve znění s odůvodněním, že tento rozklad byl podán až po uplynutí zákonem stanovené jednoměsíční lhůty pro podání řádného opravného prostředku. Žalovaný ve svém dopise poukazuje na to, že rozklad byl podán

včas a bude o něm znovu pojednáno, avšak nedotčeno zůstává původní, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 19. 6. 2000 a dále ze dne 2. 6. 2000 č. O -114059-96 (původní sp. zn. 7 A 132/2000 a 133/2000). Žalobce v podaných žalobách nesouhlasí jak s procesním postupem žalovaného zejména pokud jde o tvrzení, že rozhodnutí úřadu ze dne 20. 1. 1999 nelze označit za platné rozhodnutí o námitkách, ale pouze za jeho návrh, tak i pokud jde o otázku údajné zaměnitelnosti označení „Koyo“ a „KOVO“.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. prosince 2002 nerozhodl, převzal ji Nejvyšší správní soud postupem § 132 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), jako neskončenou věc správního soudnictví, v níž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům. Na tyto věci dopadá též přechodné ustanovení § 130 s. ř. s., podle něhož se řízení dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona, nejde-li však o věci, o nichž má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení. V takovém případě správní soud postupuje podle § 68 písm. b).

Občanský soudní řád stanoví, že v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů (§ 7 odst. 1) s tím, že pokud o nich podle zákona rozhodly jiné orgány než soudy, soudy je v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují za podmínek stanovených v části páté tohnoto zákona (§ 7 odst. 2).

Podle § 68 písm. b) s. ř. s. je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu, podaná ve správním soudnicví, nepřípustná.

Při určování věcné příslušnosti (správního či civilního) soudu je tak třeba vždy posoudit a jednoznačně rozhodnout, zda se v daném případě jedná o rozhodnutí správního orgánu o veřejném subjektivním právu nebo o tzv. soukromoprávní věc.

Reforma správního soudnictví s sebou přináší rozlišení míry a způsobu soudní ingerence, jež se dotýká jednak případů, kdy správní soudy přezkoumávají rozhodnutí správních orgánů o veřejných subjektivních právech, jednak případů, kdy obecný soud je povolán k tomu, aby znovu projednal a rozhodl soukromoprávní věc, o níž na základě zákona pravomocně rozhodl správní orgán.

Práva k ochranným známkám náleží k právům k duševnímu vlastnictví a jako takové je třeba považovat je za práva soukromá. Tato práva jsou považována za tzv. jiné majetkové hodnoty, které jsou předmětem soukromoprávních vztahů (§ 118 odst. 1 občanského zákoníku). Jejich soukromoprávní charakter je deklarován rovněž na úrovni mezinárodněprávní, konkrétně v preambuli Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví, uzavřené jako nedílná součást Dohody o zřízení Světové obchodní organizace. Tato byla sjednána dne 15. dubna 1994 v Marrakeši a v platnost vstoupila dnem 1. ledna 1995, a to i pro Českou republiku (sdělení MZV č. 191/1995 Sb.). Samo použití pojmu vlastnictví ostatně svědčí o tradičním a ustáleném chápání těchto práv jako práv soukromých, a to dokonce práv absolutních. Ochrana duševního a průmyslového vlastnictví je tak založena na principu zabránění zásahu do absolutního subjektivního práva.

Práva z ochranných známek a jiná práva z duševního vlastnictví, jak jsou uvedena v ust. § 9 odst. 1 písm. a), b), f) a g) je třeba považovat v zásadě za práva soukromá, a to nejen proto, že byla za taková výslovně uznána signatáři Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví, ale též z důvodů teoretických. Je totiž namístě posuzování soukromoprávního či veřejnoprávního charakteru věci na úrovni právního vztahu, resp. práva, jež je předmětem posuzované právní normy; přitom je rozhodující charakter tohoto absolutního subjektivního práva, jež má být v řízení o námitkách chráněno. Nejinak je tomu v případě práv osobnostních [§ 9 odst. 1 písm. e), příp. d)] a podobných práv právnických osob resp. práva podnikatelů na ochranu firmy [§ 9 odst. 1 písm. 1 d) zákona]. Podle názoru soudu je třeba posuzovat vždy charakter konkrétního právního vztahu, který byl předmětem rozhodování správního orgánu, což reflektuje nejednoznačnou povahu jednotlivých právních předpisů (pokud jde o jejich rozlišení na veřejnoprávní a soukromoprávní) a umožňuje lépe postihnout pravou podstatu toho kterého vztahu či práva. Tento náhled podporuje i Evropský soudní dvůr, který když skutkovým okolnostem přisuzoval právní význam, preferoval rovněž nikoli pojem, nýbrž relaci (věc Parke Davis, 6/72 Europemballage Co. SbSD 1073,215).

Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud respektoval pokyny ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. a žalobu odmítl s tím, že v poučení, které se žalobci poskytuje, je uvedeno jak má

dále postupovat, aby jeho práva byla chráněna zákonem stanoveným způsobem, tedy domohl se soudní ochrany.

O nákladech řízení pak soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, které bylo ukončeno odmítnutím žaloby.

Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč v souladu s ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích ve znění pozdějších předpisů, když odmítnutí projednání věci je třeba v daném případě považovat pro poplatkové účely za odpovídající zastavení řízení, neboť nemůže jít žalobci k tíži, že jeho věc nebyla projednána do konce roku 2002.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.). Žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat v této věci žalobu podle části páté o. s. ř. k příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu.

V Brně dne 3. 6. 2003

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu